BESKRIFNING

OM EN

RUNSTEN

WID

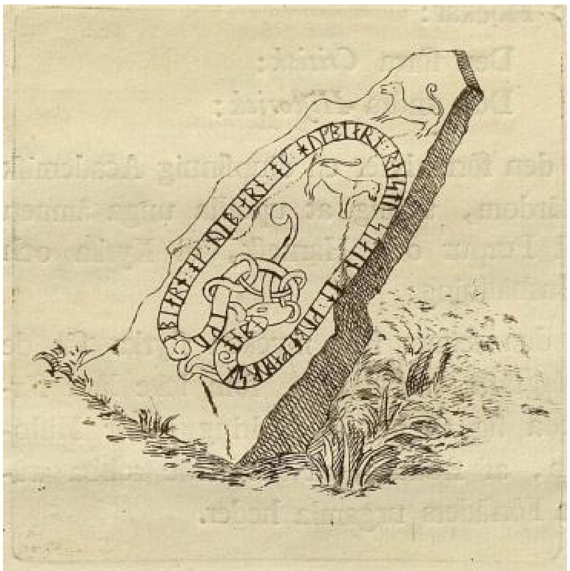
DROTNINGHOLM

SOM

Kan tiena til Uplysning

i

Lovöiska Historien

Förord till den elektroniska utgåvan

Denna beskrivning gjord av **Olof von Dalin** (1708-1763) har digitaliserats 2016 av Kungliga Biblioteket och anpassats för Projekt Runeberg i juli 2016 av Ralph E.

På. Den. Dyre.

Fredriks.

dag. d. 18. Jul. a. 1751.; år. inför. Hans. Kongl. Maj:ts. Min. Allernådigeste. Herres.

Adolf. Fredriks.

Sveriges. Götes. och Vendes &c. Konungs. Fötter. Detta. Historiska. Arbete. I. Uunderdånighet. Nedlagt. Af. Olavo. Biörnero. Antiquario. Lovöensi.

Företal.

Den tid, då werlden än war klen, Upreste hon en wyrdig Sten, Den ännu wackra Runor pryda: jag såg den nyss: Et Guda-par, Hwaraf wår tid all Sällhet har, Befalte mig dess skrift uttyda: jag känner Oden och Hans Fru, De gamla kämpespiut och glafwar, jag wördar dem i deras grafwar; Men, Gudi lof, jag lefwer nu!

Dock bör jag ej underlåta, at lyda så Nådig befallning, och lämna om detta uråldrige minnings-märke all möjelig efterrättelse.

Den Runsten jag nu ärnar beskrifwa, är 4 alnar hög och wid 6 til 7 quarter bred: Han står wid Ladgården påDrotningholm, och har nästan detta anseende: Runorne, sedan man öfwersatt dem på wårt nu brukeliga språk, äro af detta innehåll:

Igelbiörn. och. Wibiörn. och. Hugbiörn. reste. stenen. åt. Guba. sin. Fader . . . onr. För en ordning skull menar jag wara tienligt, at dela denna förklaring i twenne Flockar:

Den förra *Critisk*: Den andra *Historisk*:

I den förra lyser en diupsinnig Academisk Lärdom, tienlig at upodla unga ämnen til Purpur och Harnesk, til Kyrka och Hushållning:

I den senare fins mycken styrka för de bärgfasta hufwuden, som icke låta förleda sig til minsta ändring i wår Historia, af fruktan, at det torde rubba wåre Förfäders urgamla heder.

Första flock,

Eller Den *Critiska.*

Igelbiörn: et mennisko-namn af willdiur: den faselige *Igel*-kotten och den grymme *Biörnen*, som skal äga tolf manna-styrka med förftånd som en Tolfman. *Biörn* kallas den, som är faseligen stark, tiock och fet, jemwäl den, som ej frågar efter snygghet i kläder eller seder. Köks-Biörn wil säga så mycket som en Köks-piga i sin ämbetes ifwer. Men så är ock *Biörn* en wacker Stiern-ställning på Himmelen: *Ursa* Major, *Ursa* Minor, (vid. Glob. Coelest. in Biblioth. Reg. Drotningholm.) När man nu lägger *Igel* och *biörn* tilsammans, finner man handgripeligen, at *Igel*, et diur med hwassa spiut och taggar, betydt en tropp fotfolk med pikar, liksom de Romares Skiöld-padda (Testudo) war en tropp med skiöldarne öfwer hufwuden, och at *Igelbiörn* således war en General af Infanteriet, samt äfwen en Prins; ty *Biörn* har ofta i Swerige warit et Konunga-namn. (vid. Biörners Kämpedater &c.)

Och: et Monosyllabum, at sammanbinda och åtskilja orden: det sammanbinder, til ex: när en Man säger til sin Hustru: du *och* jag: det åtskiljer orden, at giöra dem klara, til ex: Far *och* Mor: eljest skulle detheta Farmor, hwilket woro en beklagelig olikhet i meningen.

Wibiörn: sammansatt af *Wi* (Lat: *Nos*, Gall; *Nous*, Germ: *Wir* &c.) och *Biörn*, et namn, så at denne kallat sig *Wi-Biörn*, liksom *Wi* Gustaf, *Wi* Carl med Guds Nåde, och syns derföre klarligen, at han warit en Konung.

Hugbiörn: en *huggande Biörn*, liksom Huggswärd, *Hugg*-järn &c. At *hugga* sig igenom, war et brukeligit ord bland Konung Carl den XII:tes Drabanter: Deraf sluter jag med säkerhet, at Prins *Hugbiörn* warit Capitain-Lieutenant för Drabanterna: När nu Konung *Wibiörn* gådt i fält, har hans broder *Hugbiörn* tågat förut med lifwakten, eller ock anfördt hela rytteriet, liksom Prins *Igelbiörn* hela fotfolket. Då man rätt förstår gamla handlingar, huru kan man då icke uplysa werlden med oskattbara kunskaper?

Reste Stenen: det är, de *upreste* detta ährominne, at det ej låg på sned, som det nu giör eller framdeles mer ärnar giöra, så framt ej en Nådig Hand behagar låta ställa det åter på fötter. Af *Resa*, uphöja, kommer det ordet *Rese*, Jätte, et slags faseligen stort folk och bärgboar, som fordom mycket uppehållit sig här i Nordlanden: Sådane hafwa funnits til 15 alnars längd, som månge wåre wittre Häfdeteknare intyga: De hafwa ätit en siu åhrs gammal oxe i målet, och deras grötfat hafwa warit som wåre större Slupar: när de snarkat i sin sömn, har folket i bygden deromkring trodt, at åskan gådt: förmodeligen finnes ännu månge sådane i wåre bärg. Jag kan ej annat, än le, då jag hörer wissedierfwe Nyläringar twista, om en sådan Nation nånsin warit til: Det skulle ej kosta mig många pennedrag, at aldeles krossa sådane Ignoranter och skadeliga fritänkare. Eljest är *Resa* det samma, som fara från en ort til en annan: til ex: Det kostar på en gång, at *Resa* från Drotningholm.

Stenen: det är, at detta stycke war wärkeligen en sten den tiden det uthöggs, långt för syndafloden, och icke någon annan materia, som sedan blifwit sten: Det som wid skapelsen war sten, det är sten ännu, och undergår aldrig förändring: Det, som då war träd, är det ännu: det, som då war lera, är det ännu, likaså är det med jord och watn: de nya satser om Petrificationer, Corruptioner, Circulationer, wäxters, watns och jords ändringar kunna just förarga en god Christen och förmörka wår gamla, klara och ährofulla Historia. Eljest är *Sten* et menniskonamn, hwaraf Grekerne tagit Petrus, så at Sanct Pehr bör wärkeligen heta Sanct *Sten*.

Åt: är nästan det samma som *til:* åt mig, säger man, då man åstundar något godt: bland många förwirrade säger man, den ena wil *åt* höger, den andra *åt* wänster. Detta ord måste noga skiljas från et annat *åt*, som in infinitivo kallas *äta*, Lat: edere, manducare: jag *åt*, tu *åt*, han *åt* &c. han *åt* up i fiohl det han skulle lefwat på i åhr.

Guba eller *Kuba*: Här är en olika läsning af de Lärde, emedan Runan G. och K. skrifwas lika. Jag skulle wäl wara hågad, at förklara mig för det senare, emedan det tycks betyda en *Mara*, et Spöke, en Trollanda, som öfwerfaller många goda Siälar i deras sötasömn, hälst när de wändt sina skor införe, då de lagt sig, och wil aldeles qwäfva dem, flätandes en lock i deras hår, som kallas *Mar*-tof: denne kan aldrig upwicklas, om icke en Torsdags-morgon, wid Solens upgäng, på en korsväg, ej långt från en kyrkogård: Af detta *Kuba* hafwa de Romare fådt det ordet *Incubus* eller *Mara*; ty man måtte weta, at alla folkeslag fådt sina språk af Götiskan, som Noach och hans Söner talat. Således kunde desse Herrar Biörnar hafva uprest stenen åt Maran, som warit deras *Fader Onder*, det är, som qwäft deras Fader, sedan han lefvat öfver tu eller trehundrade år, icke af glädie öfver et rikt arf; ty sådant kan man ej förmoda af slika hiältar, utan af bitterhet mot *Maran*, at giöra hennes grymhet odödelig och warna andra fromma personer, at de rätt sätta sina skor eller toflor från sig, då de gå til sängs. Men med alt detta nödgas jag gå til förra meningen och läsa det för *Guba*, som betyder *Gubbe*, hwilket ej allena warit et namn liksom *Fader*, *Broder*, *Son* &c. utan ock et tekn, at han war äldre, än Sönerne. Ingen ting är då naturligare, än at barnen til *Gubbens* åminnelse upreste en sten.

Sin: Lat: suus, sua, suum. Et Adjectivum, som aldrig kan stå allena, och betyda något: til ex: En Fröken bannade *sin*. Då wet man ju icke hwad? men om man lägger dertil *sin* Bror eller wän, då är saken tydelig. Stundom kan dock *sin* stå allena, när man gissar meningen: t. ex : Hwar tar *sin*, så tar jag min.

Fader: Lat. Pater, Gall. Pere, Germ. Vater. Et ord som brukas i anseende til något barn; ty eljest är ingen *Fader*: Det är icke giörligt, om icke en Påfwe,en Ärkebiskop eller annan Prelat: t. ex: Heligste *Fader*, Högwördigste *Fader* &c. &c. En beskedlig Capellan lyffter på sin Calott hwar gång han hörer nämnas Högwördige *Fadren*. Ingen kan undra på sådant, utan de, som äro Pusiones & Idiotae in Historia Ecclesfiastica aut puri Atheistae, för

hwilka man bör slå tusende kors för sig; de äro icke wärda, at jag dem förlägger.

Det följande ordet *Onr* eller *Ondr* är från de andre något åtskildt med et strek och dertil oläseligt, så at man ej med godt samwete kan tillägga *Gubben*, at hafwa warit *onder*: Nil nisi bene de mortuis loquendum. d. ä.: Man bör om de döda ej annat tala, än godt: Han kunde haft sina fel, stackars Herre, han som andra, besynnerligen, om han i ålderdomen fådt en sup förmycket; men at utropa honom för *Onder* på sin grafsten, det skulle icke den hårdaste Frökens hierta kunna tåla efter den olyckeligaste älskare, fast än hon sielf warit orsaken til hans död: mycket mindre tre Söner efter sin Herrfader. Likare är, at Runeristaren hetat *Onr* eller *Onar*Hondr, *hund* eller *hundar*, emedan twå *hundar* på stenen finnas uthuggne, och således, at Sönerne upsatt stenen åt Gubben, sin Faders *Hundar*, som utan twifwel warit oförliknelige, så at ingen warg lär i deras tid dristat sig på Lovö-landet. Hwarföre skulle icke desse hundar i gamla dagar så wäl kunnat förtiena en stod, som en Kung Östen *Illråda* i Norrige satt en racka til at regera öfwer et helt Härad? (vid. Sturlesons Heims Kringla &c.) Dock, ware med alt detta, huru det wil, så kan dock ingen neka *Gubben*, at hafwa warit en wäldig Jägare, efter hundarne tagit platz i Hans ährominne.

Andra flock

eller Den *Historiska*.

Förberedelse.

Sedan wi nu i detta lärda wärk funnit Stenens innehåll och Namnens uttydning, återstår oss, at med lika wisshet meddela werlden de Personers Historia, som deruti nämnas. Många uplyste hiernar i wårt kära Fädernesland tycka sig hafwa giordt ganska mycket, då de begynt Swearikes Historia twå tusende twå hundrade åhr för Christi Födelse, som är hela 150 åhr efter Syndafloden (vid. Göranssons Sw. och Göt. His. &c.); men jag hoppas kunna wisa dem något starkare i samma smak och genom detta Lovö-Monument nämna Konungar, som regerat i Swerige för Syndafloden: Slutsatzen är owedersäjelig: At *Wibiörn* warit Konung, kan ingen twifla; ty hwem skrifwer sig *Wi* in Singulari, utan Konungar? Nu fins ingen Biörn bland Sweriges Drottar efter Floden, hwars twenne Bröder hetat Biörn; ty är klart, at han måtte regerat före floden. Än et skiäl: Hans Fader kallades rätt och slätt *Gubbe*, det aldrig någon sådan hög Person händt altsedan menniskiosläktet dränktes: *ergo*, lefde han förut: Han war owedersäjeligen en wäldig jägare liksom Nimrod, åtminstone en Öfwerdrott, emedan han regerat på Lovöen, et gammaltKonungasäte. Widare: Stenen ligger kullslagen: hwem kan hafwa giordt det utan syndafloden? Bärg och stenar äro ju nu i det skick de woro för Noachs tid? Wissa nya kätterska fatzer willa inbilla oss, at de kunna undergådt någon senare förändring; men jag hoppas, at mina Nådige och Dygd-älskande Läsare icke lämna dem insteg i deras hiärtan. Ännu et bewis : På stenen fins ingen Thorshammar eller Korsmärke, som eljest pryder alla stenar efter floden: Ergo ser man; at denne uthögs innan Thor kom hit in i wårt Manheim, hwilket skedde medan Noach ännu lefde, i följe med Magog Japhetsson eller kort derefter.

Således finne wi ögonskenligen detta Genealogiska Schema i Swerige för Syndafloden:

Gubbe Madurson
regerade åhr 1550.
efter werd. skapelse.
Hans Gemål: Gumma. Prins *Igelbiörn*.Kung *Wibiörn*. a. m. 1620.Pr. *Hugbiörn*.
General af Infant.Gem. Grimma.Cap. Lieut. af.

a. m. 1620.Drab. a. m. 1620. Alla deras Barn drunknade i Syndafloden.

1. Capitel.

Som icke är särdeles roligt.

Konung Gubbe regerade på Lovöen redan i Noachs barndom, och war släkt med hans föräldrar, dem han kallade Cousiner i sina bref: Med sin Gemål Gumma hade han tre Söner, dem han ej wille gifwa namn förän de giordt någon berömlig gerning, hwarefter de kunde kallas: knapt woro de 12, 13 och 14 åhr förän de blefwo angripne af en stor hop biörnar, dem de alla öfwerwunno: ty fick hwardera det namnet Biörn; men man kunde ännu ej skilja dem på annat, än deras wäxt, så at de hette *Stora Biörn*, *Mellan Biörn* och *Lilla Biörn*. När deras Fader besinnade, i hwad farlighet de nu warit, förskref han sig af de större Engelske Doggar och andre jagthundar, som ej allena höllo Lovön fri från willdiur i hans lifstid, utan ock giorde honom til den störste jägare i Norden: derpå afsomnade han, och hundarne med; ty en Favorit trifs icke gerna efter sin Herre; men innan han dog, lät han sina Söner kasta lott om Lovöiska Kronan, och lotten föll på den medlersta, som först i werlden lade *Wi* framför sit namn och kallade sig *Wibiörn:* de andre blefwo icke afwundsiuke; ty den tiden kunde man få en Krona i hwart Härad: De nögde sig med höga ämbeten hos sin Bror, från hwilken de ej hade lust at skiljas; ty utan at baktala dem, så war han bland dem den älskeligaste. De fingo då sina tienster och namn af *Igelbiörn* och *Hugbiörn* (vid. supr. p. 1.). Sedan de begrafwit sin Fader med anständig heder och på hans sten uthuggit hans Favoriters bilder, lekte deras håg på något märkeligt krigståg.

2. Cap.

Huru grufweliga händelser tyckes willa afbryta stora wärk i deras början.

För Syndafloden war Mälaren en liten rännel, at man kunde komma öfwer på små broar, hwar man behagade. Tåget anstältes åt Sörmanland På Grimsholm regerade då Konung Grim, som hade en doter, så skiön, så skiön, at ingenting war så skiönt, om icke hon sielf: Makan fans icke i siu Kungariken: Hon hette Grimma, hwaraf man sedan efter floden fådt namn på små betzel, at tämja alla kreatur: Henne wille Wibiörn äga til gemål; men det kunde ej ske utan swärd och handkraft. Wibiörn klipte sina hår efter en jämn träskål, tog på sig nya skinnkläder och ryckte up med sin här. Huggbiörn tågade förut med de lätta tropparne och Igelbiörn kom efter med hela styrkan: En morgon, då marchen war begynt och alt folket redan et par mil borta, saknade man Kungen: Man kan tänka, huru man blef bestört: Den ena red omkring i skogen hit och dit, den andre gret och ref sig i hufwudet, den tredie swor och satte sig ned, at röka en pipa, man wet ej, om det war tobak eller annat; men alt war fåfängt. Det är likså godt jag lämnar Wibiörn i ödemarken; ty ingen får honom igen: jag torde okså förwilla mig sielf; ty följer jag krigshären, som likafullt framtågar under begge Prinsarnes anförande; men med dubbel ifwer och förtwiflan öfwer sit Hufwuds förlust.

3. Cap.

Om Frustugor och Hönshus.

Konung Grim stod högst uppe i en wind, der han hängt spikekorf at torkas, när han fick se Lovöiska Arméen: Han lät slå på trumma, klämta i alla klockor och blåsa i lur, hwarigenom han fick tilsammans en ansenlig krigsmakt. Prinsessan satt i sin Jungfrubur i höga lofft, och wirkade röda guld, när detta larm begyntes: der blef et faseligt wäsend bland hennes Tärnor och Canariefoglar: alla hiertan pickade, allas röster uphögdes, den ena dånade, den andra stupade öfwer spinråcken, den tredie glömde både Robe och toflor: Hönshuset war der bredewid wägg om wägg: så bygde man den tiden: der blef ock et almänt skrik: min penna är för swag, at utföra all jämmer i den flygelen. Prinsessan, mer förstörd af sina Fröknar, än af fienden, flydde genom en löndegång under jorden hel allena til skogs: men, ack, J Skiönheter, hwad ären J icke utstälte, at falla ur den ena faran i den andra? På et stort bärg låg en ofantelig jätte och solade sig: han sträckte ut handen och fångade den Skiöna, liksom Linnaeus en Insect, dock utan at giöra henne skada: Han tog henne med sig in i sin kula: Farwäl, Prinsessa, jag lämnar Ehr i säkra händer, och begifwer mig til Eder Herrfader i hans betryck.

4. Cap.

Som är något faseligt; men kan beklageligen icke hielpas: dock tager det en god ända.

Grim förswarade sina Slottsportar et helt dygn, och sköt genom rundtornens gluggar som en Tordön. Änteligen krossades muren af små hällebärg på slungor,så at fienden kom in; men Grim fäcktade lika manligen: Igelbiörn och Hugbiörn måste wika ur sina fördelar: Här wankade hiskeliga hugg: Armar och ben, öron och näsor flögo i luften, och Lovöenferne stodo på språnget, at fly, när de fingo se sin Konung komma ridandes i fullt språng med en ung Skiönhet på Sadelknappen: de giorde då alla et glädieskri och angrepo Grimanerne så häftigt, at de togo sielfwa Grim til fånga, ärnade på honom skiuta til måls; men Wibiörn ropade med förfärlig röst: Soldat, släpp min Swärfader: Märkeliga ord, dem Caesar sedan härmade på Pharfaliska fältet! Strax stadnade de af fruktan och kärlek: Wibiörn omfamnade Grim: detsamma giorde hans wackra följeslagerska, och Grim aftorkade sina tårar, ty han hade gråtit i harmen, då man welat honom bakbinda. Han tog et glas Ratafia och sade : Godtår Wibiörn: jag gier dig min dotter med tre stora byar och en guldkädia. Freden beswors med händerne på en Urne, den man hämtat från Lovöen på en ätte-backe; men hwem är wäl den Skiönheten, som kommit hit ridandes med Kung Wibiörn?

5. Cap.

Huru stora förslager ofta stiga up som en morgon-Sol; men falla ned som en skinnpels.

Prinsessan Grimma war i Jättens faggor mer död än lefwandes: han tröstade henne och gaf henne twå wilkor, at wälja til nästa morgon: antingen at förwaras i en flaska Spiritus Vini eller slätt och rätt soltorkad med en ferniss

öfwer skinn och ben, at handteras fritt af alla; ty förwaras måste hon, efter hon war et sålitet wackert kreatur, det han wille skicka til sin släckt, som en rarhet: Nog kunde du, sade han, få gå sådan som du är i et litet glas-skåp; men jag orkar nu mer ej med sådane lekdockor, efter jag är barnlös: War nu glad och sof roligt: Prinsessan gret och suckade hela den natten, som war den gudfrucktigaste hon haft i hela sin lifstid. Om morgonen sade jätten: jag wil först gå ut efter wed och giöra på eld, sen skal du få säja, min lilla unge, huru du wil bli förwarad. Jätten gick strax utan för kulan med sin yx och högg ned några masteträn, dem han tog under armen, men i det samma kom en pil flygande, som genombårade det ena ögat: strax medan han kände derpå med handen, kom en dylit genom det andra, så at han war aldeles blind: I argheten wille han springa dit skotten kommit ifrån; men et bärg tog emot fötterne, at han snafwade och afbröt det ena lårbenet; då skrek han jämmerligen: Den, som giordt denna tappra gerning, war Wibiörn sielf, som i sin Faders, den wäldige Jägarens Hof, lärt sig så förträffeligen skiuta, at hans pil träffade et hufwudhår genom en gullring på hundrade steg. Han drog nu sit swärd, som hette Dråtningstråle, hwilket bet likså wäl på järn och sten, som kött och kläade: det rände han in i jättens hierta, som strax utblåste sin jordblandade siäl, hwaraf et par tallar kullrullade och slogo på taket af kulan, der Prinsessan var instängd: Hon lopp ut i sin förskräckelse: Wibiörn war nögd med sig sielf, men wiste ej ännu, at han räddat sin fästmö. Han wände sig om och såg den skönaste skapnad i sorg och bäfwan: Han kände igen Prinsessan af hennes portrait: Älskeliga Grimma, sade han, huru hafwen J råkat i denna faselige jättens händer? Det skedde i går, swarade hon, och i dag war jag ärnad til döden; men nu tillifwet, sade han ; ty Wibiörn ärnar begära Ehr til sin Gemål: Jag wet ej hwilken karl, sade hon, jag icke hellre wille äga, än dö i denna bärgskula: huru skal jag då kunna neka Ehr min hand, som ären min Beskyddare och en så tapper Konung? Aftalet war då giordt: Han satte henne på sadelknappen och red til slottet, som för detta är sagt.

6. Cap.

Alt för kort; men dess mindre ledsamt.

Konung Grim lagade strax til sin Doters bröllop, som firades dagen derefter med all möjelig prakt: Brudsängen war så skön, at ritningen skickades til Noach och hans Söner och hans Söners hustrur, som sedan roade sig i arken, at arbeta på sådana, efter qwällarne woro långa och de glömt at taga med sig kortlekar. Begge Krigshärarne plägades m ed miöd och pors-öl, så at glädjen återskallade i alla kringliggande bärg och skogar.

7. Cap.

Som är hierteligen wackert; men icke sfynnerligen wäl ihopsatt.

När bröllops-fägnaden wid bordet begynt litet slita sig ur de första Ceremoniers boyor, frågade Igelbiörn sin broder, hwart han tagit wägen, då han skildt sig från sin krigshär: Jag red litet ensam i skogen, sade han, och fick se en hiort: jag kastade spiutet efter honom; men träffade icke: han lopp dock icke hastligt undan:jag följde efter: öfwer tio eller tolf gånger felade mit spiut, som högeligen förtröt mig. Då war jag öfwer tre mil ifrån mit folk: Hiorten förswann och natten tilstundade: Utan för en bärgskula stod en dwärg med myssan i handen, bugade sig diupt och frågade, om jag wille stiga in, at hälsa på min Farfader Madur: I harmen kastade jag spiutet efter honom; men han wek undan, lopp in i bärget och jag följde med. Strax blef bärget tilslutit, och jag fann mig

ricktigt bärgtagen: jag kunde ej se: jag drog ut mit swärd Drotningstråle, som gifwer glans af sig i tiockaste mörker: det ledde mig genom många kringkrokar til en dörr: den slog jag up med knytnäfwen och gick fram en lång gång, som war uplyst af matta och ängsliga lampor: alrainnerst war en kammar, dit dörren stod på glänt: der gick jag in: wid et bord satt en mycket gammal Gubbe, hwit som en dufwa, hwars skiägg låg ned på hans knän: han hade et lius för sig och et Manuscript: Wälkommen, sade han, min Soneson Wibiörn, jag är din Farfader Madur, efter hwilken en Runa fådt namn: jag wet, at din Fader är död, och at du är hans Efterträdare: jag wet ock hwad du nu har för händer: jag kan säga dig, at du får Grimma och blir med henne ganska lyckelig; men både du och hon och edra barn blifwen inemot 40 åhr härefter bortryckte af en Syndeflod, som skall dränka hela werlden, undantagande min frände Noach och hwad honom tilhörer: Hans Efterkommande skola då besittia jorden; men af Ehrt hus blir ingenting mer bekant i framtiden, än din Faders Runsten: du skal tillika med Gemål och barn fåfängt söka rädda dig undan watnet på qwarnbärget på Lovöen: du sluter der dina dagar i fiskarnes Element. Hwad skal då sedan hända på Lovöen, frågade jag min Grand-Pappa: Mångakonunga-släckter, sade han, skola der bo, som regera öfwer Swerige: Först Ynglinga-ätten, som börjar med Oden och lyktar med Amund Jacob: sedan den Stenkilska intil Inge Halstanson: sedan den Swerkerska tillika med Eric den Heliges intil Johan den Fromme och Eric Lespe: sedan den Folkungiska intil Håkan Magnusson, hwarpå följer en willerwalla af Utlänningar och Inhemske, til dess Gustaf Wasa och Hans Soneson begynna och bibehålla en ny lyckelig tid, som fortsättes af de Pfaltziske Carlar, widtfrägdade Konungar, af hwilka dock den fiende dör barnlös, liksom Hans Efterträdare och Swåger; men om 4134. åhr härefter skal hwart och et landsens barn kunna säga, at Adolf Fredrik och Lovisa Ulrica äro af Himmelen utsedde til wälsignelse ochsällhet för Swearike: Deras dygd och wett skola uplifwa et troget Folk ur sin dwala, och deras Stamm skal blomstras med ähra intil werldenes ända! I synnerhet skal Lovöen af Dem blänka, och Drotningholm blifwa et paradis af dess Drottnings goda smak och Dess samlingar af alt det, som kan fägna och uplysa förnuftiga kreatur. Dermed lycktade Gubben och föll i en wanmackt: jag skänker dig din frihet, sade han, och dermed föll han i aska: Bärget öpnade sig af sig sielf, och jag gick ut til min häst, på hwilken jag fortsatte min resa, til dess jag råkade den pilten, som fångat min Brud: jag dricker nu hennes skål af alt hierta: Hela laget klappade ihop händerne, och äfwen jag, owärdig Auctor, när jag detta skrifwer: icke för Wibiörn och hans Brud skul; men i anseende til wårt Dyra Par på Drotningholm, at Spådomen så wäl inträffat; liksom han warit sagd i denna stund.Lef Adolf Fredrik med Lovisa, Med Dina Barn och med Dit Land, Så Säll och Stor, at ödets hand, Som Under med Dig börjat wisa, Ej nåns Dig från oss rycka bort! Hur länge kan Du Thronen pryda, At den, som får Din Spira lyda, Ej altid finner tiden kort?

8. Cap.

Mycket stympadt och afbryter äfwen hela wärket.

Wibiörn och Grimma lefde lyckeligen tilsammans i 36 åhr, til dess Floden öfwerswämmade werlden och borttog alla de Documenter, som handlade om deras regering: Dessa här utgifne 8 Capitel, om tiden för deras giftermål, hafwa i Arken blifwit bärgade af de 8 personer, som der woro, så at man fådt et Capitel af hwardera, hwilka Magog utan twifwel fört med sig hit til Swerige. Det skulle förtryta Auctoren, om någon twiflade på deras trowärdighet, sedan han så ifrigt efterletat ålderdoms fynd på Lovöen, at han fådt en swart fläck i pannan öfwer högra ögat.

Andra flock

eller Den *Historiska*.

Förberedelse.

Sedan wi nu i detta lärda wärk funnit Stenens innehåll och Namnens uttydning, återstår oss, at med lika wisshet meddela werlden de Personers Historia, som deruti nämnas. Många uplyste hiernar i wårt kära Fädernesland tycka sig hafwa giordt ganska mycket, då de begynt Swearikes Historia twå tusende twå hundrade åhr för Christi Födelse, som är hela 150 åhr efter Syndafloden (vid. Göranssons Sw. och Göt. His. &c.); men jag hoppas kunna wisa dem något starkare i samma smak och genom detta Lovö-Monument nämna Konungar, som regerat i Swerige för Syndafloden: Slutsatzen är owedersäjelig: At *Wibiörn* warit Konung, kan ingen twifla; ty hwem skrifwer sig *Wi* in Singulari, utan Konungar? Nu fins ingen Biörn bland Sweriges Drottar efter Floden, hwars twenne Bröder hetat Biörn; ty är klart, at han måtte regerat före floden. Än et skiäl: Hans Fader kallades rätt och slätt *Gubbe*, det aldrig någon sådan hög Person händt altsedan menniskiosläktet dränktes: *ergo*, lefde han förut: Han war owedersäjeligen en wäldig jägare liksom Nimrod, åtminstone en Öfwerdrott, emedan han regerat på Lovöen, et gammaltKonungasäte. Widare: Stenen ligger kullslagen: hwem kan hafwa giordt det utan syndafloden? Bärg och stenar äro ju nu i det skick de woro för Noachs tid? Wissa nya kätterska fatzer willa inbilla oss, at de kunna undergådt någon senare förändring; men jag hoppas, at mina Nådige och Dygd-älskande Läsare icke lämna dem insteg i deras hiärtan. Ännu et bewis : På stenen fins ingen Thorshammar eller Korsmärke, som eljest pryder alla stenar efter floden: Ergo ser man; at denne uthögs innan Thor kom hit in i wårt Manheim, hwilket skedde medan Noach ännu lefde, i följe med Magog Japhetsson eller kort derefter.

Således finne wi ögonskenligen detta Genealogiska Schema i Swerige för Syndafloden:

Gubbe Madurson
regerade åhr 1550.
efter werd. skapelse.

Hans Gemål: Gumma. Prins *Igelbiörn*.Kung *Wibiörn*. a. m. 1620.Pr. *Hugbiörn*.
General af Infant.Gem. Grimma.Cap. Lieut. af.
a. m. 1620.Drab. a. m. 1620. Alla deras Barn drunknade i Syndafloden.

1. Capitel.

Som icke är särdeles roligt.

Konung Gubbe regerade på Lovöen redan i Noachs barndom, och war släkt med hans föräldrar, dem han kallade Cousiner i sina bref: Med sin Gemål Gumma hade han tre Söner, dem han ej wille gifwa namn förän de giordt någon berömlig gerning, hwarefter de kunde kallas: knapt woro de 12, 13 och 14 åhr förän de blefwo angripne af en stor hop biörnar, dem de alla öfwerwunno: ty fick hwardera det namnet Biörn; men man kunde ännu ej skilja dem på annat, än deras wäxt, så at de hette *Stora Biörn*, *Mellan Biörn* och *Lilla Biörn*. När deras Fader besinnade, i hwad farlighet de nu warit, förskref han sig af de störste Engelske Doggar och andre jagthundar, som ej allena höllo Lovön fri från willdiur i hans lifstid, utan ock giorde honom til den störste jägare i Norden: derpå afsomnade han, och hundarne med; ty en Favorit trifs icke gerna efter sin Herre; men innan han dog, lät han sina Söner kasta lott om Lovöiska Kronan, och lotten föll på den medlersta, som först i werlden lade

Wi framför sit namn och kallade sig *Wibiörn:* de andre blefwo icke afwundsiuke; ty den tiden kunde man få en Krona i hwart Härad: De nögde sig med höga ämbeten hos sin Bror, från hwilken de ej hade lust at skiljas; ty utan at baktala dem, så war han bland dem den älskeligaste. De fingo då sina tienster och namn af *Igelbiörn* och *Hugbiörn* (vid. supr. p. 1.). Sedan de begrafwit sin Fader med anständig heder och på hans sten uthuggit hans Favoriters bilder, lekte deras håg på något märkeligt krigståg.

2. Cap.

Huru grufweliga händelser tyckes willa afbryta stora wärk i deras början.

För Syndafloden war Mälaren en liten rännel, at man kunde komma öfwer på små broar, hwar man behagade. Tåget anstältes åt Sörmanland På Grimsholm regerade då Konung Grim, som hade en doter, så skiön, så skiön, at ingenting war så skiönt, om icke hon sielf: Makan fans icke i siu Kungariken: Hon hette Grimma, hwaraf man sedan efter floden fådt namn på små betzel, at tämja alla kreatur: Henne wille Wibiörn äga til gemål; men det kunde ej ske utan swärd och handkraft. Wibiörn klipte sina hår efter en jämn träskål, tog på sig nya skinnkläder och ryckte up med sin här. Huggbiörn tågade förut med de lätta tropparne och Igelbiörn kom efter med hela styrkan: En morgon, då marchen war begynt och alt folket redan et par mil borta, saknade man Kungen: Man kan tänka, huru man blef bestört: Den ena red omkring i skogen hit och dit, den andre gret och ref sig i hufwudet, den tredie swor och satte sig ned, at röka en pipa, man wet ej, om det war tobak eller annat; men alt war fåfängt. Det är likså godt jag lämnar Wibiörn i ödemarken; ty ingen får honom igen: jag torde okså förwilla mig sielf; ty följer jag krigshären, som likafullt framtågar under begge Prinsarnes anförande; men med dubbel ifwer och förtwiflan öfwer sit Hufwuds förlust.

3. Cap.

Om Frustugor och Hönshus.

Konung Grim stod högst uppe i en wind, der han hängt spikekorf at torkas, när han fick se Lovöiska Arméen: Han lät slå på trumma, klämta i alla klockor och blåsa i lur, hwarigenom han fick tilsammans en ansenlig krigsmakt. Prinsessan satt i sin Jungfrubur i höga lofft, och wirkade röda guld, när detta larm begyntes: der blef et faseligt wäsend bland hennes Tärnor och Canariefoglar: alla hiertan pickade, allas röster uphögdes, den ena dånade, den andra stupade öfwer spinråcken, den tredie glömde både Robe och toflor: Hönshuset war der bredewid wägg om wägg: så bygde man den tiden: der blef ock et almänt skrik: min penna är för swag, at utföra all jämmer i den flygelen. Prinsessan, mer förstörd af sina Fröknar, än af fienden, flydde genom en löndegång under jorden hel allena til skogs: men, ack, J Skiönheter, hwad ären J icke utstälte, at falla ur den ena faran i den andra? På et stort bärg låg en ofantelig jätte och solade sig: han sträckte ut handen och fångade den Skiöna, liksom Linnaeus en Insect, dock utan at giöra henne skada: Han tog henne med sig in i sin kula: Farwäl, Prinsessa, jag lämnar Ehr i säkra händer, och begifwer mig til Eder Herrfader i hans betryck.

4. Cap.

Som är något faseligt; men kan beklageligen icke hielpas: dock tager det en god ända.

Grim förswarade sina Slottsportar et helt dygn, och sköt genom rundtornens gluggar som en Tordön. Änteligen krossades muren af små hällebärg på slungor,

3. Cap.

Om Frustugor och Hönshus.

Konung Grim stod högst uppe i en wind, der han hängt spikekorf at torkas, när han fick se Lovöiska Arméen: Han lät slå på trumma, klämta i alla klockor och blåsa i lur, hwarigenom han fick tilsammans en ansenlig krigsmakt. Prinsessan satt i sin Jungfrubur i höga lofft, och wirkade röda guld, när detta larm begyntes: der blef et faseligt wäsend bland hennes Tärnor och Canariefoglar: alla hiertan pickade, allas röster uphögdes, den ena dånade, den andra stupade öfwer spinråcken, den tredie glömde både Robe och toflor: Hönshuset war der bredewid wägg om wägg: så bygde man den tiden: der blef ock et almänt skrik: min penna är för swag, at utföra all jämmer i den flygelen. Prinsessan, mer förstörd af sina Fröknar, än af fienden, flydde genom en löndegång under jorden hel allena til skogs: men, ack, J Skiönheter, hwad ären J icke utstälte, at falla ur den ena faran i den andra? På et stort bärg låg en ofantelig jätte och solade sig: han sträckte ut handen och fångade den Skiöna, liksom Linnaeus en Insect, dock utan at giöra henne skada: Han tog henne med sig in i sin kula: Farwäl, Prinsessa, jag lämnar Ehr i säkra händer, och begifwer mig til Eder Herrfader i hans betryck.

4. Cap.

Som är något faseligt; men kan beklageligen icke hielpas: dock tager det en god ända.

Grim förswarade sina Slottsportar et helt dygn, och sköt genom rundtornens gluggar som en Tordön. Änteligen krossades muren af små hällebärg på slungor,så at fienden kom in; men Grim fäcktade lika manligen: Igelbiörn och Hugbiörn måste wika ur sina fördelar: Här wankade hiskeliga hugg: Armar och ben, öron och näsor flögo i luften, och Lovöenferne stodo på språnget, at fly, när de fingo se sin Konung komma ridandes i fullt språng med en ung Skiönhet på Sadelknappen: de giorde då alla et glädieskri och angrepo Grimanerne så häftigt, at de togo sielfwa Grim til fånga, ärnade på honom skiuta til måls; men Wibiörn ropade med förfärlig röst: Soldat, släpp min Swärfader: Märkeliga ord, dem Caesar sedan härmade på Pharfaliska fältet! Strax stadnade de af fruktan och kärlek: Wibiörn omfamnade Grim: detsamma giorde hans wackra följeslagerska, och Grim aftorkade sina tårar, ty han hade gråtit i harmen, då man welat honom bakbinda. Han tog et glas Ratafia och sade : Godtår Wibiörn:

jag gier dig min dotter med tre stora byar och en guldkädia. Freden beswors med händerne på en Urne, den man hämtat från Lovöen på en ätte-backe; men hwem är wäl den Skiönheten, som kommit hit ridandes med Kung Wibiörn?

5. Cap.

Huru stora förslager ofta stiga up som en morgon-Sol; men falla ned som en skinnpels.

Prinsessan Grimma war i Jättens faggor mer död än lefwandes: han tröstade henne och gaf henne twå wilkor, at wälja til nästa morgon: antingen at förwaras i en flaska Spiritus Vini eller slätt och rätt soltorkad med en ferniss öfwer skinn och ben, at handteras fritt af alla; ty förwaras måste hon, efter hon war et så så at fienden kom in; men Grim fäcktade lika manligen: Igelbiörn och Hugbiörn måste wika ur sina fördelar: Här wankade hiskeliga hugg: Armar och ben, öron och näsor flögo i luften, och Lovöenferne stodo på språnget, at fly, när de fingo se sin Konung komma ridandes i fullt språng med en ung Skiönhet på Sadelknappen: de giorde då alla et glädieskri och angrepo Grimanerne så häftigt, at de togo sielfwa Grim til fånga, ärnade på honom skiuta til måls; men Wibiörn ropade med förfärlig röst: Soldat, släpp min Swärfader: Märkeliga ord, dem Caesar sedan härmade på Pharfaliska fältet! Strax stadnade de af fruktan och kärlek: Wibiörn omfamnade Grim: detsamma giorde hans wackra följeslagerska, och Grim aftorkade sina tårar, ty han hade gråtit i harmen, då man welat honom bakbinda. Han tog et glas Ratafia och sade : Godtår Wibiörn: jag gier dig min dotter med tre stora byar och en guldkädia. Freden beswors med händerne på en Urne, den man hämtat från Lovöen på en ätte-backe; men hwem är wäl den Skiönheten, som kommit hit ridandes med Kung Wibiörn?

5. Cap.

Huru stora förslager ofta stiga up som en morgon-Sol; men falla ned som en skinnpels.

Prinsessan Grimma war i Jättens faggor mer död än lefwandes: han tröstade henne och gaf henne twå wilkor, at wälja til nästa morgon: antingen at förwaras i en flaska Spiritus Vini eller slätt och rätt soltorkad med en ferniss öfwer skinn och ben, at handteras fritt af alla; ty förwaras måste hon, efter hon war et sålitet wackert kreatur, det han wille skicka til sin släckt, som en rarhet: Nog kunde du, sade han, få gå sådan som du är i et litet glas-skåp; men jag orkar nu mer ej med sådane lekdockor, efter jag är barnlös: War nu glad och sof roligt: Prinsessan gret och suckade hela den natten, som war den gudfrucktigaste hon haft i hela sin lifstid. Om morgonen sade jätten: jag wil först gå ut efter wed och giöra på eld, sen skal du få säja, min lilla unge, huru du wil bli förwarad. Jätten gick strax utan för kulan med sin yx och högg ned några masteträn, dem han tog under armen, men i det samma kom en pil flygande, som genombårade det ena ögat: strax medan han kände derpå med handen, kom en dylit genom det andra, så at han war aldeles blind: I argheten wille han springa dit skotten kommit ifrån; men et bärg tog emot fötterne, at han snafwade och afbröt det ena lårbenet; då skrek han jämmerligen: Den, som giordt denna tappra gerning, war Wibiörn sielf, som i sin Faders, den wäldige Jägarens Hof, lärt sig så förträffeligen skiuta, at

hans pil träffade et hufwudhår genom en gullring på hundrade steg. Han drog nu sit swärd, som hette Dråtningstråle, hwilket bet likså wäl på järn och sten, som kött och kläade: det rände han in i jättens hierta, som strax utblåste sin jordblandade siäl, hwaraf et par tallar kullrullade och slogo på taket af kulan, der Prinsessan var instängd: Hon lopp ut i sin förskräckelse: Wibiörn war nögd med sig sielf, men wiste ej ännu, at han räddat sin fästmö. Han wände sig om och såg den skönaste skapnad i sorg och bäfwan: Han kände igen Prinsessan af hennes portrait: Älskeliga Grimma, sade han, huru hafwen J råkat i denna faselige jättens händer? Det skedde i går, swarade hon, och i dag war jag ärnad til döden; men nu tillifwet, sade han ; ty Wibiörn ärnar begära Ehr til sin Gemål: Jag wet ej hwilken karl, sade hon, jag icke hellre wille äga, än dö i denna bärgskula: huru skal jag då kunna neka Ehr min hand, som ären min Beskyddare och en så tapper Konung? Aftalet war då giordt: Han satte henne på sadelknappen och red til slottet, som för detta är sagt.

6. Cap.

Alt för kort; men dess mindre ledsamt.

Konung Grim lagade strax til sin Doters bröllop, som firades dagen derefter med all möjelig prakt: Brudsängen war så skön, at ritningen skickades til Noach och hans Söner och hans Söners hustrur, som sedan roade sig i arken, at arbeta på sådana, efter qwällarne woro långa och de glömt at taga med sig kortlekar. Begge Krigshärarne plägades m ed miöd och pors-öl, så at glädjen återskallade i alla kringliggande bärg och skogar.

7. Cap.

Som är hierteligen wackert; men icke sfynnerligen wäl ihopsatt.

När bröllops-fägnaden wid bordet begynt litet slita sig ur de första Ceremoniers boyor, frågade Igelbiörn sin broder, hwart han tagit wägen, då han skildt sig från sin krigshär: Jag red litet ensam i skogen, sade han, och fick se en hiort: jag kastade spiutet efter honom; men träffade icke: han lopp dock icke hastligt undan: lifwet, sade han ; ty Wibiörn ärnar begära Ehr til sin Gemål: Jag wet ej hwilken karl, sade hon, jag icke hellre wille äga, än dö i denna bärgskula: huru skal jag då kunna neka Ehr min hand, som ären min Beskyddare och en så tapper Konung? Aftalet war då giordt: Han satte henne på sadelknappen och red til slottet, som för detta är sagt.

6. Cap.

Alt för kort; men dess mindre ledsamt.

Konung Grim lagade strax til sin Doters bröllop, som firades dagen derefter med all möjelig prakt: Brudsängen war så skön, at ritningen skickades til Noach och hans Söner och hans Söners hustrur, som sedan roade sig i arken, at arbeta på sådana, efter qwällarne woro långa och de glömt at taga med sig kortlekar. Begge

Krigshärarne plägades m ed miöd och pors-öl, så at glädjen återskallade i alla kringliggande bärg och skogar.

7. Cap.

Som är hierteligen wackert; men icke sfynnerligen wäl ihopsatt.

När bröllops-fägnaden wid bordet begynt litet slita sig ur de första Ceremoniers boyor, frågade Igelbiörn sin broder, hwart han tagit wägen, då han skildt sig från sin krigshär: Jag red litet ensam i skogen, sade han, och fick se en hiort: jag kastade spiutet efter honom; men träffade icke: han lopp dock icke hastligt undan: lifwet, sade han ; ty Wibiörn ärnar begära Ehr til sin Gemål: Jag wet ej hwilken karl, sade hon, jag icke hellre wille äga, än dö i denna bärgskula: huru skal jag då kunna neka Ehr min hand, som ären min Beskyddare och en så tapper Konung? Aftalet war då giordt: Han satte henne på sadelknappen och red til slottet, som för detta är sagt.

6. Cap.

Alt för kort; men dess mindre ledsamt.

Konung Grim lagade strax til sin Doters bröllop, som firades dagen derefter med all möjelig prakt: Brudsängen war så skön, at ritningen skickades til Noach och hans Söner och hans Söners hustrur, som sedan roade sig i arken, at arbeta på sådana, efter qwällarne woro långa och de glömt at taga med sig kortlekar. Begge Krigshärarne plägades m ed miöd och pors-öl, så at glädjen återskallade i alla kringliggande bärg och skogar.

7. Cap.

Som är hierteligen wackert; men icke sfynnerligen wäl ihopsatt.

När bröllops-fägnaden wid bordet begynt litet slita sig ur de första Ceremoniers boyor, frågade Igelbiörn sin broder, hwart han tagit wägen, då han skildt sig från sin krigshär: Jag red litet ensam i skogen, sade han, och fick se en hiort: jag kastade spiutet efter honom; men träffade icke: han lopp dock icke hastligt undan:jag följde efter: öfwer tio eller tolf gånger felade mit spiut, som högeligen förtröt mig. Då war jag öfwer tre mil ifrån mit folk: Hiorten förswann och natten tilstundade: Utan för en bärgskula stod en dwärg med myssan i handen, bugade sig diupt och frågade, om jag wille stiga in, at hälsa på min Farfader Madur: I harmen kastade jag spiutet efter honom; men han wek undan, lopp in i bärget och jag följde med. Strax blef bärget tilslutit, och jag fann mig ricktigt bärgtagen: jag kunde ej se: jag drog ut mit swärd Drotningstråle, som gifwer glans af sig i tiockaste mörker: det ledde mig genom många kringkrokar til en dörr: den slog jag up med knytnäfwen och gick fram en lång gång, som war uplyst af matta och ängsliga lampor: alrainnerst war en kammar, dit dörren stod på glänt: der gick jag in: wid et bord satt en mycket gammal Gubbe, hwit som en dufwa, hwars skiägg låg ned på hans knän: han hade et lius för sig och et Manuscript: Wälkommen, sade han, min Soneson Wibiörn, jag är din Farfader

Madur, efter hwilken en Runa fådt namn: jag wet, at din Fader är död, och at du är hans Efterträdare: jag wet ock hwad du nu har för händer: jag kan säga dig, at du får Grimma och blir med henne ganska lyckelig; men både du och hon och edra barn blifwen inemot 40 åhr härefter bortryckte af en Syndeflod, som skall dränka hela werlden, undantagande min frände Noach och hwad honom tilhörer: Hans Efterkommande skola då besittia jorden; men af Ehrt hus blir ingenting mer bekant i framtiden, än din Faders Runsten: du skal tillika med Gemål och barn fåfängt söka rädda dig undan watnet på qwarnbärget på Lovöen: du sluter der dina dagar i fiskarnes Element. Hwad skal då sedan hända på Lovöen, frågade jag min Grand-Pappa: Mångakonunga-släckter, sade han, skola der bo, som regera öfwer Swerige: Först Ynglinga-ätten, som börjar med Oden och lyktar med Amund Jacob: sedan den Stenkilska intil Inge Halstanson: sedan den Swerkerska tillika med Eric den Heliges intil Johan den Fromme och Eric Lespe: sedan den Folkungiska intil Håkan Magnusson, hwarpå följer en willerwalla af Utlänningar och Inhemske, til dess Gustaf Wasa och Hans Soneson begynna och bibehålla en ny lyckelig tid, som fortsättes af de Pfaltziske Carlar, widtfrägdade Konungar, af hwilka dock den fiende dör barnlös, liksom Hans Efterträdare och Swåger; men om 4134. åhr härefter skal hwart och et landsens barn kunna säga, at Adolf Fredrik och Lovisa Ulrica äro af Himmelen utsedde til wälsignelse ochsällhet för Swearike: Deras dygd och wett skola uplifwa et troget Folk ur sin dwala, och deras Stamm skal blomstras med ähra intil werldenes ända! I synnerhet skal Lovöen af Dem blänka, och Drotningholm blifwa et paradis af dess Drottnings goda smak och Dess samlingar af alt det, som kan fägna och uplysa förnuftiga kreatur. Dermed lycktade Gubben och föll i en wanmackt: jag skänker dig din frihet, sade han, och dermed föll han i aska: Bärget öpnade sig af sig sielf, och jag gick ut til min häst, på hwilken jag fortsatte min resa, til dess jag råkade den pilten, som fångat min Brud: jag dricker nu hennes skål af alt hierta: Hela laget klappade ihop händerne, och äfwen jag, owärdig Auctor, när jag detta skrifwer: icke för Wibiörn och hans Brud skul; men i anseende til wårt Dyra Par på Drotningholm, at Spådomen så wäl inträffat; liksom han warit sagd i denna stund.Lef Adolf Fredrik med Lovisa, Med Dina Barn och med Dit Land, Så Säll och Stor, at ödets hand, Som Under med Dig börjat wisa, Ej nåns Dig från oss rycka bort! Hur länge kan Du Thronen pryda, At den, som får Din Spira lyda, Ej altid finner tiden kort?

8. Cap.

Mycket stympadt och afbryter äfwen hela wärket.

Wibiörn och Grimma lefde lyckeligen tilsammans i 36 åhr, til dess Floden öfwerswämmade werlden och borttog alla de Documenter, som handlade om deras regering: Dessa här utgifne 8 Capitel, om tiden för deras giftermål, hafwa i Arken blifwit bärgade af de 8 personer, som der woro, så at man fådt et Capitel af hwardera, hwilka Magog utan twifwel fört med sig hit til Swerige. Det skulle förtryta Auctoren, om någon twiflade på deras trowärdighet, sedan han så ifrigt efterletat ålderdoms fynd på Lovöen, at han fådt en swart fläck i pannan öfwer högra ögat. Lef Adolf Fredrik med Lovisa, Med Dina Barn och med Dit Land, Så Säll och Stor, at ödets hand, Som Under med Dig börjat wisa, Ej nåns Dig från oss rycka bort! Hur länge kan Du Thronen pryda, At den, som får Din Spira lyda, Ej altid finner tiden kort?

8. Cap.

Mycket stympadt och afbryter äfwen hela wärket.

Wibiörn och Grimma lefde lyckeligen tilsammans i 36 åhr, til dess Floden öfwerswämmade werlden och borttog alla de Documenter, som handlade om deras regering: Dessa här utgifne 8 Capitel, om tiden för deras giftermål, hafwa i Arken blifwit bärgade af de 8 personer, som der woro, så at man fådt et Capitel af hwardera, hwilka Magog utan twifwel fört med sig hit til Swerige. Det skulle förtryta Auctoren, om någon twiflade på deras trowärdighet, sedan han så ifrigt efterletat ålderdoms fynd på Lovöen, at han fådt en swart fläck i pannan öfwer högra ögat.